

Bảy Đô Một Đêm

Đêm đầu tiên

Anh rút từ trong túi du lịch ra cái màn và hai cái chăn len, một để trải thay chiếu, một để đắp. Thoảng một mùi nắng thoảng trong trụ sở đóng kín.

Vừa loay hoay tìm cách mắc màn anh vừa cố nhớ xem lần cuối cùng anh phải tự chuẩn bị chỗ ngủ cho mình là hôm nào.

Nhưng anh không nhớ.

Còn từ đêm nay, anh sẽ phải tự lo chỗ ngủ, lo cho những giấc ngủ không bình thường của mình. Không bình thường vì...

Anh nhớ mãi hôm ấy, khi người ta đề nghị với anh: ngủ trực tối tại trụ sở với giá bảy đô một đêm.

Trước cái giá ấy mẹ anh bảo: "Mẹ có thể ngủ ở đó cả đời". Bà đã từng gần trọn đời tần tảo kiếm từng hào nuôi các con.

Còn bố anh thì định nói gì nhưng lại thôi, chừng như không muốn phật lòng mẹ.

Thằng em buông lơ lửng: "Ngủ ở đâu chẳng là ngủ. Một đô em cũng cần".

Vợ anh là dâu nên chọn sự im lặng. Đêm, anh gắng hỏi mãi, cô mới thì thào: "Em thấy ngại ngại thế nào ấy".

Đêm tiếp theo

Đêm thì đen mà sao cái nhà riêng tương lai của anh lại hiện ra rõ thế. Nó vừa to vừa đẹp... vừa đầy đủ tiện nghi loại "xịn".

Anh nhắm tính xem bao giờ thì cái biệt thự ấy đậu xuống được đến đất.

Năm nay anh hai bảy, cộng....

Đêm thứ m

Anh những tưởng sẽ chỉ được lặp đi lặp lại một câu chuyện của hai vợ chồng qua điện thoại từ lâu đã trở thành nhàm chán:

"Anh vẫn thế". Em vẫn lau chùi nhà cửa, đồ đạc cả ngày và đưa đón con đi học".

Nhưng hôm nay câu chuyện qua điện thoại của vợ chồng anh bỗng thay đổi hẳn đề tài: "Em thấy mình như con chó trông nhà. Anh về". "Gắng thêm một thời gian nữa em ạ. Nghỉ là mất suất ngay. Anh cũng thèm ở nhà lắm chứ. Nhưng ta phải tận dụng cơ hội". "Lỡ cơ hội ấy kéo dài cả đời thì sao? Em nghĩ nhà mình thế là đủ lắm rồi. Em sẽ đi làm".

Đủ.

Biết thế nào là đủ? Vợ vẫn .

Tối thứ n

"Cô thật vô ơn, sướng không biết đường sướng". "Hai mẹ con em sẽ về bà ngoại. Em bàn giao luôn đồ đạc cho anh". "Cô đừng dọa tôi. Cô có biết tôi phải mua cái buổi tối cãi nhau này giá bao nhiêu không?

Tôi phải thuê thằng bạn mười lăm đô đấy", "Em không quan tâm đến bảng giá của anh", "Còn cô, cô tưởng cô cao giá lắm sao? Không phải đi làm, quần áo muốn gì có đấy, chưa biết thế nào là hết tiền, cô còn muốn gì nữa?", "Em muốn, em muốn...", người phụ nữ bật khóc. "Đàn bà đúng là khó hiểu và không biết điều!".

Đêm đầu tiên ở lại nhà

ở nhà mình mà anh thấy lạ nhà, khó ngủ quá.

Đêm mát, màn căng chu đáo mà giấc ngủ vẫn không chịu đến. Anh nhồm dậy, bật đèn tắt cả các phòng lên. Rồi anh đi hết phòng này sang phòng khác, hy vọng sau khi tham quan xong sẽ ngủ được. Kia là chiếc tivi màu đời mới Stereo giá gần sáu mươi đêm, cạnh nó là cái đầu video đa hệ ngót nghét bốn mươi đêm, và bao nhiêu thứ nữa.... Một con số đêm khổng lồ. Gần sáng anh thiếp đi trên chiếc đi-văng, theo tư thế nửa nằm nửa ngồi quen thuộc. Anh thấy mình lang thang trong toà lâu đài sang trọng nhưng hoang vắng. Một lâu đài chết như trong cổ tích... giá lúc này có vợ anh ở đây thì tuyệt biết mấy. Đàn bà thật khó hiểu. Ao ước mãi ra ở riêng, đến lúc có nhà lại dùng dùng bế con về nhà ngoại.

Đêm x+1

Anh đã sắm được một tặng phẩm hết ý. Anh cũng đã chuẩn bị những lời còn hơn hợp tình hợp lý để tạ lỗi cô ấy...

Anh đã huy động hết can đảm... Chắc vợ anh còn giận lắm.... mặt cô siêu lạnh lùng. Anh khẩn khoản, khổ sở đến thất vọng.

Rồi cô ấy bỗng phì cười...

Họ nằm bên nhau ấm áp, an toàn. Mắt vợ anh bỗng ánh lên tinh nghịch: "Chúng mình tiêu một đêm theo cách này thì sang quá phải không anh?" Anh buột miệng: "Anh không quan tâm đến bảng giá của em."